

Malý strážce lidských duší

Paní Mílu Zachrdlovou z Prahy Točné, milovnici a chovatelku zvířat, znám již mnoho let z „kočičího světa“. Je však nejen milovnicí koček, ale i obdivovatelkou všeho co leze, létá a má čtyři nohy.

To, že má tak široký záběr chovatelských aktivit, vím teprve poměrně krátce. Paní Zachrdlová je temperamentní, přímá a vstřícná, vnitřní energie má na rozdávání. Vyzařuje z ní rozhodnost, energičnost, je to určitě vůdčí typ. Její zvířecí smečka ji přirozeně respektuje. Pojďte i vy se mnou na návštěvu a uvidíte.

Bud' ona, nebo já!

„Jednou jsme šly s naší Katkou z procházky kolem domu známé chovatelky koček. Vždy jsme se tu zdravily s rozváženou novofundlandčankou Elzou. Tentokrát se jí pod nohama motala malá jorkšířka a hlasitě „hlídala“. Svým temperamentním ňafáním nám jasně říkala, že tu nemáme co pohledávat. Po nějaké době jsem se dozvěděla od chovatelky, že ta malá rošťanda má čtyři štěňátka. Dostalo se nám i s Katkou pozvání, aby-

chom se přišly podívat. Tak malá psí miminka, krátkosrstá černá s hnědým pálením a tak nepodobná své mámě, jsem nikdy neviděla. Naše Katka si jednu psí holčičku vzala do náruče a ona u ní usnula. A byly jsme chyceny. Za několik týdnů jsme nesly našemu tátovi „dárek k svátku“, malý černý poklad s tím, že máme dávat pozor, abychom toho drobečka nezašláply. To jsme si užily! Naše psí slečna měla honosné jméno Beatrix, říkali jsme jí Trixinka. Začátky soužití nebyly vůbec jednoduché. Manžel ji ani za nic doma nechtěl, perské kočky byly čtyřikrát větší než ona a stále na ni syčely... Statečná dušička malého jorka se však nedala. Svým šarmem a inteligencí si získala všechny, hlavně pánečka, kterého milovala, chránila svým malým tělíčkem a byla ochotna pro jeho blaho udělat vše. Když ji venku na procházce nesl pán na ruce (nosila se tak moc ráda) a potkali

známého, který mu chtěl podat ruku na pozdrav, vyskočila po něm a cenila zuby jako velký pes. Na jejího pána se v žádném případě nesahá! Když k nám přišla návštěva a dala jsem obložené chlebíčky na stůl, chránila je vlastním tělem a nikdo si kromě jejího páníčka nesměl vzít. Na argumenty typu: „Vždyť to není pes, není to ani vidět, určitě je to hloupé, doma to nebude ani za nic!“ bylo rychle zapomenuto. Když manžel nepřišel v obvyklou hodinu z práce, dokázala ho hodiny u dveří vyhlížet. Bylo až neuvěřitelné, jak takový dvoukilový tvoreček dokáže být věrný. Trixinka měla povahu, za kterou by se nemusel stydět žádný velký pes. Beatrix. Náš miláček, jak tato malá opička měla napsáno v rodném listě, se stala opravdovým miláčkem celé rodiny a především našeho tatínka. Od té chvíle našli u nás svůj domov i psi. Dnes na jorky nedá dopustit a tvrdí, že jedině oni ho mají rádi.“

Ta první

„Mým prvním psím kamarádem byla fenka hrubosrstého jezevčíka Lucinka, která se mnou trávila veškeré volné chvíle. Jezdila se mnou v batohu na motorce, dělala mi společnost na jízdárně, hlídala mne i v sedle mého bílého koně. Byla inteligentní, šikovná, zkrátka byla skvělá. Nikdy mne nenapadlo, že si někdy pořídím jiného psa než hrubosrstého jezevčíka. A přece se tak stalo. Moje Lucka mi zemřela ve svých sedmnácti letech. Byla jsem pak dlouho bez psa. Měla jsem jen dvě perské kočky. Jejich chov se stal mým velkým koníčkem. Kočky mě provázely celým životem.“

Malý strážce

Jorkšíři jsou sice velmi malí, ale stateční a velmi inteligentní pejskové. Při láskyplné péči a trpělivé výchově je lze vycvičit jako velkého psa, jsou společnější, a když se umějí chovat, můžete je vzít všude s sebou.“

Malý strážce lidských duší, tak by se dalo nazvat toto miniaturní plemeno statečných psích kamarádů. Je to sice minipes, ale s velkým statečným srdcem. Původní vlastí je Anglie, kde se tito psi používají

li v dolech k lovu krysu. Přerod v luxusní společenské plemeno začal koncem 19. století. V té době byli o něco málo větší (kolem 5 kg). Postupným šlechtěním se chovatelé dopracovali k opravdu malým psům. Nejvyšší tolerovaná váha je dnes podle standardu 3,17 kg. Ta nejnižší není uvedena, ale chovné fenky by měly mít váhu minimálně přes 2 kg.

„Za svůj život měla Trixinka troje štěňata. Jako prvorodička měla psí holčičku Annuschku. Tento hýčkaný a rozmazlený jedináček samozřejmě nemohl jít z domova. Anuška milovala naši dcerku, jezdily spolu o zimních víkendech na hory, v létě na výlety do skal. Přes den měla svoje místo v kapse krosny, noci spolu trávily pod širákem v jednom spacáku. Máma s dcerou, Trixi i Anuška, byly nerozlučná dvojka. S těmito dvěma temperamentními dračicemi nebylo doma nikdy smutno. Když Trixi stářím nadešel čas a odešla do psího nebe, vypadalo to u nás, jako by odešel člen rodiny. Dodnes vzpomínáme, má hroboček v nejkřidnější koutku naší zahrady. Anušce je dnes již třináct let.“

Ta nejmladší jorka, temperamentní Cilly, měla při mé první návštěvě miminka, vlastně již třetí generaci potomků chovatelské stanice Hokami. Dávala mi jasné najevo „trháním“ nohavice, že se k tomu jejímu pokladu nesmím ani přiblížit. Víte, že čerstvě narozená štěňátka vypadají jako minidobrmani?

Holky pro radost

„Naše jorkšíř holky máme hlavně pro radost. Nedovedu si naši domácnost bez nich představit. Někdy tvrdím, že jsou to nevěrnice, protože milují z celého srdce hlavně pána. Páneček je pro ně pánbůh. Já jsem dobrá na práce takzvané obslužné. Nejvíce mne mají rády, když se blíží doba krmení. A milují ten okamžik, kdy vezmu vodítka a řeknu „holky, jdeme do terénu“. To mají obrovskou radost. Jedna z nejoblíbenějších her je házení a přinášení klacíčků. Pak přijdou domů utahané, ale nadmíru spokojené. Nejdříve musí postupně do vany, proběhne očista v podobě umytí pacek a vyčesání listí a větviček ze srsti. Takto zkulturněné padnou na gauč a spí. Mám radost, když mají naše jorkšířky dobrou náladu. A je jen dobře, že tu mají téměř pořád.“

Své psí holky jsem všechny zbonitovala a uchovnila. Mám ten názor, že vše se má dělat pořádně. Fenka s rodokmenem musí mít přece opět štěňata s rodokmenem. Velice odsuzuji takzvané množitele. A ty inzeráty „štěňata bez PP po rodičích s PP“ ani nemohu číst! Divím se, že takováto štěňata lidé stále kupují a že jim není divné, proč po rodokmenových rodičích je bezpapírové štěně. Není lepší si vzít štěně z útulku? Ale je to samozřejmě každého věc. Promiňte, nějak jsem se rozohnila.

Své jorky nestřihám. Když jsem si pořídila dlouhosrstého psa, tak se o něj musím starat. Vždyť jsem si mohla pořídit krátkosrstou čivavu nebo pražského krysáříka. Ti se nemusí česat. Vždyť na jorkovi je nádherná právě jeho srst. Nemusí být výstavní, hlavně když je dobře udržovaná. Psí výstavy mne však nechytily. K tomu je

Z Míly Zachrdlové vyzáhuje rozhodnost, energičnost a je určitě vůdčí typ

nutné jorky natáčet, aby se srst neničila. To znamená, že výstavní pes je celý život na natáčkách. Jinak mu jeho dlouhá rozpuštěná srst překáží při jídle i při běhání. A to jsem svým holkám nechtěla dělat. Dnes když se ohlédnu nazpátek, jsem vděčná naší dceři, že jsem tenkrát neodolala a malou jorkšíř holčičku jsme si přinesly domů. Od té doby uplynulo téměř patnáct let. Za tu dobu jsme si s našimi psy užili spoustu krásných okamžiků. Díky malé Trixince jsem se stala i členkou 1.yorkshire terrier klubu a poznala spoustu skvělých lidí, kteří mají stejné zájmy jako já. Jsem člověk, který se musí stále pohybovat mezi lidmi a musí se kolem něho stále něco dít. Moc mne potěší, když mohu pro psí i lidské tvory něco prospěšného udělat, a mám radost, když zjistím, že mne nějaká spřízněná duše potřebuje. Je dobře, že se lidé se stejnými zájmy sdružují do různých „spolků“. Více lidí dokáže pro dobro věci udělat mnoho. A člověk má dobrý pocit, že jeho život má nějaký smysl a řád.

Každý má rád svého psa a to svoje psí plemeno. Každý si pochopitelně chválí to své. I když majitelé velkých psů s úsměvem tvrdí, že jorkšíř není pes, já jsem opačného názoru. Jork je ten nejlepší pes na světě. Je to minipes s velkým statečným srdcem. Je to zkrátka super pes!“

Paní Zachrdlová o svých zvířatech umí zajímavě vyprávět. Z toho povídání jsou cítit nejen letité zkušenosti a odborné znalosti, ale především láska ke všemu živému. A umí si vážit lidí, kteří ve „zvířecím světě“ něčeho dosáhli, kteří jsou odborníci a na slovo vzatí profesionálové. „U nás doma není nikdy smutno. Dcera Katka má ráda zvířata odmalička. Syn vyhrožoval, že doma nebude mít ani chlup, že jsem mu zprotivila všechna zvířata. Vzal si veterinářku. Dnes mají dvě maltézačky, želvu, leguány, korálovku a vakoveverku. A dvouletý vnuk Honza veškerou havěť miluje. A když se u nás všichni sejdou, je to báječné. Zvířat máme plný dům a já jsem šťastná, protože vše, co mám ráda, mám v tu chvíli pod jednou střechou. Až malý Honzík povyroste, určitě mu pořídím poníka!“

Okolo takové domácí ZOO je zajisté hodně práce, vyžaduje to mnoho času, spoustu obětování se. Zatím co jiní sedí v hospodě, u televize nebo jdou do kina, paní Zachrdlová uklízí, krmí a češe svoje zvířata. Odměnou jsou jí věrné pohledy jorkšířek, spokojené předení koček v klíně a veselé popiskování morčat. Díky zvířatům poznala mnoho dobrých lidí a má hodně přátel.

Poslouchal Go